

a ésser admès. En una paraula, que l'estudiant haurà de sotmetre's al sistema d'oposició, cosa una mica paradoxal en els temps en què les oposicions van bandeiant-se arreu.

En *Le Concours Médical*, el Dr. G. Dufrenne deplora la manca de sentit històric del seu col·lega Portmann. Durant més de 50 anys els metges francesos no han cessat de doldre's d'una competència que els ha valgut la plètorà professional. En 1899 una de les més conegudes revistes mèdiques obrí un concurs per tal de premiar un treball sobre el tema i els seus més adequats remeis. Malgrat no guanyar el premi el Dr. Duchenne el treball que hi envià fou publicat per la revista en 1900. I ara, havent passat 34 anys, l'autor d'aquell treball publicat es mostrava sorpresa de la semblança del seu projecte de reforma amb aquest proposat pel Dr. Portmann.

Mentrestant, el Dr. Duchenne ha anat perdent la confiança en les solucions que aportava en 1899, creient poc aptes i judiciosos aquests remeis radicals posats en pràctica mitjançant una legislació diferencial.

Com és possible — es pregunta el Dr. Duchenne — saber d'una manera certa qual és el nombre que són necessaris i suficients per les necessitats de la professió? I què passaria si tots els estudiants aprovats per els estudis en nombre limitat volguessin tots quedar-se a París en detriment dels restants llocs del país? I com es distribuïrien els estudiants admesos en les diferents especialitats de la professió? Solament i no gens menys que una arbitrària distribució geogràfica podria resoldre aquest problema? Una magnífica solució en efecte per una professió liberal — acaba dient el Dr. Duchenne, sense parar compte en què la nostra època no està gaire d'acord ni amb els liberalismes ni amb les llibertats.

MENYS SOROLL!

Sota aquest títol comenta *The Lancet* el problema de la limitació dels sorolls urbans a Londres. Heus ací el comentari:

“Des del darrer dilluns els motoristes de Londres tenen prohibit, sota penyora de 40 xelins, de fer ús de les bocines després de les 11'30 de la nit, en el radi de cinc milles del centre de Londres, on hi ha l'estàtua del Rei Carles, a

Charing Cross. Aquest és el resultat d'una petita agitació que ha anat augmentant des de fa algun temps. Ja en els temps de la Reina Elisabeth els sorolls carrerers, incloent-hi el sonar dels corns, estaven prohibits, a la nit, sota càstig d'empresonament. Fa cent anys que els habitants d'una ciutat esglesiàstica es queixaven de què els cotxes de passatgers apagaven la veu del predicador. Ningú no serà amatent a creure, però, que les molèsties auditives dels nostres avantpassats poguessin ésser comparades amb les nostres, i el Dr. Kinmer Wilson reflecteix l'opinió general en dir que el soroll “és avui molt més sorollós que no ha estat mai; però de molt”. Diu així mateix que en tant com ara no hi cap prova que demostrï que realment produeixi neurosis; en realitat sembla clar que en termes generals la gent pateix més del soroll perquè és més nerviosa; no que pateixi de nerviositat per causa del soroll” No gens menys hi ha certament quelcom semblant als cercles viciosos, i existeixen consemblants febles per als quals el soroll és abundant causa d'irritació. A més, no hi ha cap avantatge compensadora que justifiqui la seva inflicció als malalts i als sensitius; i quan els secretaris dels hospitals protesten a dreta i a esquerra de l'estrèpit de defora les sales hospitalàries, el temps sens dubte és arribat per a corregir una veritable molèstia. Hi ha sorolls fets per un mesura qualsevol que poden considerar-se com ben censurable, però n'hi ha d'altres que la majoria convindrà en condemnar-los com excessius i impropedents, i per aixó la mida del ministre de Transport serà generalment rebut amb delit. Tenint en compte els resultats de mesures semblants a París i altres ciutats continentals les noves disposicions sembla que han de tenir èxit i podem ja pensar en ampliar-les a altres punts del país.

Una segona mesura presa pel ministre de Transports és el nomenament d'una Comissió de Sorolls del tràfic amb àmplies atribucions. El seu personal, entre altres, el constitueix: Sir Henry Fowler, el darrer president de l'Institut d'Enginyers mecànics, que serà el president de la Comissió, i Sir Kaye, doctor en Ciències, i sir Gough del Laboratori Físic Nacional de Teddington, els recursos del qual són posats a disposició de la Comissió. En unes declaracions, del ministre declararà que l'objecte del nomenament de la Comissió era descobrir la manera de construir vehicles